

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/123/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120208754
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1120208754.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej, v právnej veci žalobcu: A. S., D.. XX.XX.XXXX, N. C. Č.. XXX, XXX XX C., zastúpený JUDr. Ladislav Csákó, advokát, so sídlom Hviezdoslavova 4, 048 01 Rožňava proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05.08.2021, č. k. 16C/25/2020-167, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumy 10.000 eur s prísl. spôsobenej pri výkone verejnej moci v dôsledku nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa PZ SR, spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v stanovenej lehote; žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Revúca zo 17. 09. 2018 sp. zn. 1T/73/2017 uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a písm. b) Trestného zákona; zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 5 Trestného zákona a zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 5 Trestného zákona. Obžalovanému (žalobcovi) bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere ôsmich rokov a pre výkon trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súd obvinenému uložil ochranný dohľad na dobu dvoch rokov a povinnosť spočívajúcu v príkaze nepribližovať sa k poškodenej I. H. V. O.. N. H. na vzdialenosť menej ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti ich obydli. Na základe odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca a žalobcu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 28.11. 2018, sp. zn. 3To/156/2018 tak, že napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výroku, ktorým bolo obvinenému uložené ochranné opatrenie - ochranný dohľad, ako aj vo výroku, ktorým bolo uložené obvinenému obmedzenie v zmysle nepribližovať sa k poškodenej a jej dcére na vzdialenosť menšiu ako 5 m, resp. k jej obydliu a odvolanie obvineného (žalobcu) zamietol. Žalobca proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 Tdo 40/2019 zo dňa 26.02. 2020 dovolanie žalobcu odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Ďalej prvoinštančný súd skutkovo zistil, že vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred uznesením zo dňa 10.12.2018 ČVS: SKIS-466/OISS-V-2018 zo dňa 10.12.2018 podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa podľa trestného oznámenia žalobcu mala dopustiť príslušníčka PZ služobne zaradená vo funkcii vyšetrovateľa na oddelení vyšetrovania odboru kriminálnej polície OR PZ v Revúcej tým, že v služobnom obvode Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej v priebehu trestného konania vedeného na oddelení vyšetrovania odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej pod ČVS:ORP-246/VYS-RA-2017 nemala vo veci konať a postupovať podľa zákona a platných právnych predpisov, nemala predmetný spisový materiál zaslať včas na odbor všeobecnej vnútornej správy príslušnému okresnému úradu, čím mala naschvál zanedbať svoju povinnosť s úmyslom ublížiť žalobcovi a napomôcť Elvíre Tóthovej, ktorú mala podľa vedomosti žalobcu, veľmi dobre poznať, pričom podozrenie má vyplývať aj zo správania vyšetrovateľky k osobe žalobcu pri výsluchu voči jeho osobe, o čom mal podať sťažnosť, odmietol, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Prokurátor Okresnej prokuratúry v Revúcej zrušil podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku uznesením zo dňa 24.01.2019, č. 1 Pn 258/18/6608-4 vo veci podozrenia pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na základe sťažnosti oznamovateľa (žalobcu) uznesenie vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, sp. zn. SKIS-466/OISS-V-2018 zo dňa 10.12.2018 z dôvodu nezákonnosti a neopodstatnenosti a zároveň uložil vyšetrovateľovi Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V odôvodnení uznesenia prokurátor okresnej prokuratúry po preskúmaní spisového materiálu okrem iného uviedol, že skutočnosť, že vyšetrovateľka nedisponovala originálom vyšetrovacieho spisu nie je dôvodom na to, aby vec nebola predložená príslušnému orgánu na prejednanie a rozhodnutie. Prokurátor okresnej prokuratúry mal za to, že v danom prípade by sa mohlo jednať o disciplinárne previnenie. Následne uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvar inšpekcie, odbor inšpekčnej služby Stred zo dňa 28.02.2019, ČVS: SKIS-466/OISS-V-2018 bola predmetná vec podľa § 197 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odovzdaná na disciplinárne konanie riaditeľovi Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej z dôvodu, že výsledky vyšetrovania preukazovali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť posudzovaný ako disciplinárne previnenie v zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nakoľko príslušníčka PZ postupovala v rozpore s čl. 1 kódexu, čím mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti policajta vyplývajúcich z § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z.z. Z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. KM-OPS1-P-139/2019 zo dňa 22.01.202 súd prvej inštancie tiež zistil, že žiadosť žalobcu z 11.11.2019 o uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa Policajného zboru SR Ministerstva vnútra SR považoval za nedôvodnú, nakoľko neboli naplnené základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 12C/6/2020-160 zo dňa 16. júna 2021 týkajúci sa sporu žalobcu proti žalovanej SR - MS SR o zaplatenie nemajetkovej ujmy 20.000 eur predloženom na pojednávaní dňa 5.8.2021 súd prvej inštancie tiež skutkovo zistil, že tamojší súd uložil žalovanému Ministerstvu spravodlivosti SR povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.000,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 220/2010 s tým, že nie každá vada konania zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, túto zodpovednosť nezakladajú nedostatky, či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia; v prípade nesprávosti či vady postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Uviedol, že odvolací súd v predmetnej trestnej veci nezistil procesné pochybenia, ktoré žalobca ako obžalovaný spochybňoval už v rámci dokazovania a dovolací súd ustálil, že na zistenie skutkového stavu vo veci boli súdom všetky dôkazy vykonané zákonným spôsobom a tieto boli náležité vyhodnotené. Okresný súd Rimavská Sobota dospel k záveru, že konštatovanie verejnej ochrankyne práv z 07.05.2018 o porušení práva žalobcu na telefonický kontakt s obhajcom je dostatočným zadosťučinením v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a to i s prihliadnutím na to, že nebolo preukázané, že by žalobcovi porušenie tohto práva spôsobilo takú ujmu, pri ktorej by nebolo samotné konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením. Súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- eur za nesprávny úradný postup, prierahy v konaní, ktorú sumu považoval za primeranú, keď prierahy v trestnom konaní konštatoval predseda krajského súdu na základe sťažnosti žalobcu.

3. Za tohto skutkového stavu, právne odkazujúc na ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, dospel súd prvej inštancie k záveru o nedôvodnosti žaloby. K námietke žalovanej o nedostatku procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra SR ako orgánu oprávneného konať v mene Slovenskej republiky v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky v prejednávanej veci je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vzhľadom na to, že vznik žalobcom tvrdenej ujmy v trestnom konaní spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru. Zhrnul, že žalobca sa v konaní domáhal nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľky PZ SR, služobne zaradenej vo funkcii vyšetrovateľa na oddelení vyšetrovania odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej, spočívajúcom v porušení povinnosti urobiť úkon tým, že v priebehu trestného konania vedeného na oddelení vyšetrovania odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej pod ČVS:ORP-246/VYS-RA-2017 nekonala a nepostupovala vo veci riadne a včas, keď spisový materiál nezaslala včas na odbor všeobecnej vnútornej správy príslušnému okresnému úradu. Prvoinštančný súd pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľky PZ ako prvej hmotnoprávnej podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. vychádzal z uznesenia Okresnej prokuratúry v Revúcej číslo 1Pn 258/18/66 08-4 zo dňa 24.01.2019, vydaného vo veci podozrenia pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Z odôvodnenia rozhodnutia okrem iného vyplýva, že vyšetrovateľka rozhodla dňa 04.10.2017 o odovzdaní veci Okresnému úradu Rimavská Sobota na prejednanie priestupku, avšak až dňa 12.10.2018 bolo uvedené rozhodnutie aj so spisom zaslané Okresnému úradu Rimavská Sobota, čo je neprimeraná lehota a prokurátor okresnej prokuratúry mal za to, že v danom prípade by sa mohlo jednať o disciplinárne previnenie. Poznamenal, že podľa informácií zistených žalobcom bolo disciplinárne konanie voči vyšetrovateľke PZ ukončené disciplinárnym opatrením - písomným pokarhaním v súlade s § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. Uviedol tiež, že žalovaná žalobcom vytýkaný nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti vyšetrovateľky PZ nerozporovala. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie preukázané, že k nesprávemu úradnému postupu vyšetrovateľky PZ SR spočívajúcom v jej nečinnosti pri výkone verejnej moci a v zbytočných prietahoch, v súvislosti so zaslaním spisového materiálu včas na odbor všeobecnej vnútornej správy príslušného okresného úradu v konaní vedenom pod ČVS:ORP-246/VYS-RA-2017 skutočne došlo.

4. Ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy a jej výšky ako druhej hmotnoprávnej podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu, súd prvej inštancie poukázal na skutkové zdôvodnenie tohto nároku, podľa ktorého mala žalobcovi vzniknúť nemajetková ujma z dôvodu nezákonného výkonu trestu odňatia slobody, keď si nemohol dlhé roky užívať osobnú slobodu, venovať sa svojej rodine, deťom a koníčkovi a tiež z dôvodu, že bol vzatý do väzby ako príslušník PZ, ktorý pôsobil v obci, kde každý každého pozná; ťažko sa vyrovnával so samotným uloženým trestom aj so značnou mierou zníženia jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, pričom zníženie jeho cti a vážnosti v spoločnosti a aj v profesnej činnosti pociťoval od samého začiatku trestného stíhania. Táto situácia zasiahla aj jeho rodinu tak po stránke psychickej ako aj finančnej, keďže v dôsledku trestného stíhania stratil svoje zamestnanie. Žalobca mal za to, že je nesporné, že nesprávnym úradným postupom došlo k výraznému zásahu do jeho osobnostných práv a s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo a vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, samotné konštatovanie porušenia jeho práv nie je dostatočným zadosťučinením; v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu schudol 20 kíl čo malo na neho zlý dopad. Súd prvej inštancie vo vzťahu k uvedenému skonštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázal, že mu ujma vznikla a že bola spôsobená práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľky PZ, teda neskorým odoslaním spisu na priestupkové konanie. Dodal, že samotné konštatovanie žalobcu, že nečinnosťou vyšetrovateľky PZ mu vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nezakladá predpoklad vzniku ujmy bez uvedenia konkrétneho následku spôsobeného deklarovaným nesprávnym úradným postupom. Žalobca v konaní nepreukázal, že namietaným nesprávnym úradným postupom bol závažným spôsobom ovplyvnený jeho súkromný život alebo spoločenské uplatnenie, zároveň nepreukázal závažnosť vzniknutej ujmy a závažnosť okolností, za ktorých došlo k porušeniu jeho práv. Zo žiadnych ním uvádzaných tvrdení nemožno vyvodiť, že práve v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu došlo k nim uvádzaným negatívnym následkom v jeho sfére, a teda že by mu vznikol nárok na nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poznamenal, že z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 12C/6/2020 z 16. 06. 2021, vydaného v sporovej veci žalobcu voči žalovanej SR-MS SR o náhradu nemajetkovej ujmy 20.000 eur s prísl., v ktorom konaní sa žalobca

domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Revúca v trestnom konaní sp. zn. 1T/73/2017, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o jeho žiadostiach, resp. sťažnostiach ohľadom poradia výsluchu svedkov atď., kde žalobca takmer identicky odôvodňoval vznik nemajetkovej ujmy, ktorá mu však mala vzniknúť v dôsledku inej príčiny, a to nesprávneho úradného postupu iného orgánu verejnej moci. Pokiaľ išlo o tretiu podmienku potrebnú pre úspešnú uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a to preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcom, uvádzaná príčinná súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy neobstojí, nakoľko nejde o priamu príčinnú súvislosť, keďže nebolo preukázané, že nesprávny úradný postup spočívajúci v neodoslani spisového materiálu na prejednanie priestupku bol v príčinnej súvislosti so žalobou uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. O príčinnej súvislosti by v prejednávanom prípade išlo vtedy, ak by nemajetková ujma vznikla ako následok porušenia povinnosti, resp. ako následok právom kvalifikovanej okolnosti, teda ak by bol nesprávny úradný postup a žalobcom uplatnená nemajetková ujma vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Súd prvej inštancie uviedol, že zo samotného nesprávneho úradného postupu vyšetrovatelky PZ nie je možné vyvodiť vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku. Dodal, že žalobca odôvodňoval vznik nemajetkovej ujmy tým, že vytýkaným nesprávnym úradným postupom boli zároveň porušené jeho základné práva na spravodlivé konanie a právo na obhajobu. Počas nečinnosti bol väzobne stíhaný a nie je pochybnosť, že väzba v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas a dĺžka väzby nesmie byť neprimeraná. Podľa žalobcu v jeho prípade bolo porušené aj právo na osobnú slobodu nečinnosťou a nesprávnym úradným postupom, keď namiesto konania ex offo, bez zbytočných odkladov a v súlade so zákonom bol dôležitý spisový materiál, ktorý mal byť podstatným dôkazom o nevine žalobcu v trestnej veci, odoslaný príslušnému Okresnému úradu na prejednanie až s ročným omeškaním, čím boli tiež porušené jeho práva na účinnú obhajobu a zároveň v toho dôsledku bol nezákonne vo výkone trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho si nemohol dlhé roky užívať osobnú slobodu, venovať sa svojej rodine, deťom a koníčkum. Z uvedeného bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že priama príčinná súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a žalobcom tvrdenými následkami neexistuje, nakoľko nie v dôsledku včasného neodoslania spisového materiálu vyšetrovatelkou PZ SR došlo k väzobnému stíhaniu žalobcu, k jeho právoplatnému odsúdeniu a k výkonu trestu odňatia slobody. Súd prvej inštancie nemohol prihliadnuť na tvrdenie žalobcu, že v dôsledku neskorého zaslania rozhodnutia a spisového materiálu Okresnému úradu Rimavská Sobota na prejednanie priestupku došlo v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota k jeho odsúdeniu, k porušeniu jeho práv na obhajobu, keď súd nemal možnosť oboznámiť sa s označeným spisom, čo mohlo zmeniť závery o jeho vine či nevine, nakoľko trestné konanie žalobcu je právoplatne skončené, v konaní nebolo ani tvrdené, že odsudzujúci rozsudok bol predpísaným spôsobom zrušený a súd v civilnom konaní na náhradu škody nemá právomoc preskúmať právoplatné rozhodnutia iného súdu a je povinný vychádzať z toho, že boli vydané v súlade so zákonom (§ 193 C.s.p.). Súd prvej inštancie tiež v tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 115/2010 a sp. zn. 2Cdo 2/2017, podľa ktorých zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nezakladajú nedostatky, či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia a to ani za situácie, že tieto následky mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Pokiaľ orgán štátu zisťuje a posudzuje predpoklady pre rozhodnutie, zhromažďuje a hodnotí predpoklady pre rozhodnutie, právne ich posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie záverom zhrnul, že žalobca nemajetkovú ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s vytýkaným nesprávnym úradným postupom nielenže nepreukázal, ale ani relevantne skutkovo nevymedzil. Je nepochybné, že vznik nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi mala vzniknúť výkonom väzby, výkonom trestu odňatia slobody a ním vytýkaným nesprávnym vedením trestného konania pred súdom, nemôže byť v priamej príčinnej súvislosti s vytýkaným nesprávnym úradným postupom vyšetrovatelky PZ. Z týchto dôvodov žalobca príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy nijakým spôsobom nepreukázal a ani neuviedol. Súd prvej inštancie dodal, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje konkrétny právny pomer účastníkov konania (§ 17 zákona č. 514/2003 Z.z.). Táto právna norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia bezprostredne nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ nie sú

dané skutočnosti relevantným spôsobom preukázané žalobca neunesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu, pritom dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne poškodeného (rozhodnutie ÚS SR č.k. IV. ÚS 1/2012-38 z 12.01.2012). Sumarizujúc uvedené súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania a právnom posúdení veci dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. V konaní plen procesne úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

6. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) C.s.p. Argumentoval tým, že žalovaná počas konania nespochybnila nesprávny úradný postup a teda v danom prípade existoval právny základ na náhradu nemajetkovej ujmy. Nestotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o nenaplnenie ďalších zákonných podmienok potrebných na úspešné uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Za nesprávne a formalistické považoval predovšetkým to, že aj keď súd ustálil existenciu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, nevyhodnotil túto skutočnosť v súhrne s ďalšími v konaní prezentovanými okolnosťami. Akcentoval, že nečinnosť vyšetrovateľky PZ mala za následok to, že spisový materiál, ktorý mal byť podstatným dôkazom o jeho nevine, bol odoslaný príslušnému správne mu orgánu na prejednanie ako možného priestupku až s ročným omeškaním. Jednotlivé skutočnosti uvedené v priestupkovom konaní nemohol využiť ani pri podávaní mimoriadneho opravného prostriedku v jeho trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Revúcej, ako ani pri podávaní ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho základných práv a slobôd. Uvedené skutočnosti mu spôsobili značnú traumu a neznesiteľné ťažkosti o to viac, že bol väzobné stíhaný ako prvotrestanec, ale aj ako vzorný policajt, ktorý počas dvadsaťročnej praxe v policajnom zbore mal možnosť zistiť, v akých zákonných lehotách majú konať poverení príslušníci polície. Aj keď predmetom tohto konania nie je náhrada nemajetkovej ujmy za výkon väzby, zbytočné prieťahy vznikli práve počas jeho väzobného stíhania. V súvislosti s jeho dlhotrvajúcim trestným konaním, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo 3007/2010, v zmysle ktorého dlhotrvajúce trestné konanie bez ohľadu na výsledok negatívne zasahuje do osobnej sféry každého jednotlivca a náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť na kompenzáciu stavu neistoty, do ktorej bol poškodený v dôsledku neprimerane dlho vedeného konania uvrhnutý a v ktorej bol udržiavaný. Žalobca rovnako namietal aj správnosť právneho názoru súdu prvej inštancie, že v konaní nebola splnená podmienka tzv. kauzálneho nexusu, t.j. príčinnej súvislosti nesprávneho úradného postupu a vznikom nemajetkovej ujmy. Argumentoval tým, že podstatný spisový materiál nebol odoslaný príslušnému orgánu riadne a včas, z dôvodu nesprávneho úradného postupu tento spis nemohol byť pripojený ako dôkaz preukazujúci jeho nevinu v trestnej veci. Dokonca vyšetrovací spis bol zaslaný príslušnému Okresnému úradu na prejednanie a rozhodnutie až po jeho odsúdení Okresným súdom v Revúcej. Vzhľadom na tieto okolnosti má za to, že preukázal aj príčinnú súvislosť. Keby nedošlo k nesprávne mu úradne mu postupu vyšetrovateľky, tak príslušný súd v trestnej veci by mal možnosť riadne sa oboznámiť s predmetným spisovým materiálom, čo v konečnom dôsledku by mohlo podstatným spôsobom zmeniť záverečný verdikt trestného súdu o jeho (ne)vine. Namietol aj odmietnutie ďalšieho dokazovania súdom prvej inštancie, ako aj absencie jeho náležitého a riadneho odôvodnenia, v súvislosti s preukázaním skutkových tvrdení ohľadom nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľky PZ SR, vrátane následku takéhoto postupu na závery trestného konania žalobcu. Súd prvej inštancie podľa odvolateľa dostatočne nereflektoval na jeho zásadné argumenty, uprednostnil prílišný formalizmus rozhodovania, čo malo za následok porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Podľa názoru žalobcu, napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., z ktorého dôvodu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov uvedených v jeho odôvodnení. Vzhľadom na to, že si splnil dôkaznú povinnosť, t.j. dôkazné návrhy označil riadne a včas, súd prvej inštancie si mohol (mal) navrhnuté dôkazy vyžiadať. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň mu priznal právo na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K odvolacej argumentácii žalobcu uviedol, že v konaní nepreukázal kumulatívne naplnenie hmotnoprávných podmienok zodpovednosti za škodu, akcentujúc, že preukázanie nemajetkovej ujmy zaťažuje žalobcu a preto dôkazy, ktorými je nevyhnutné preukázať nemajetkovú ujmu, musia hodnoverne a bez pochybností preukazovať následky v podobe nemajetkovej ujmy. Žalobca

nepreukázal, že priamo a bezprostredne mu v dôsledku nesprávneho údajného úradného postupu bola spôsobená nemajetková ujma, t.j. nepreukázal, že mu vznikli závažné následky v súkromnom, spoločenskom živote a v značnej miere došlo k zníženiu vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti údajným nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 285/2018 z 15.8.2018. Ďalej, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 247/2010 uviedol že, ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv účastníkov.

8. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava svojej argumentácie uvedenej v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

9. Žalovaný v duplike zotrval na svojich predchádzajúcich písomných a ústnych vyjadreniach.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil v dostatočnom rozsahu skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal dokazovanie, pričom následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého rozhodnutia a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

12. Skutkovo sumarizujúc prejednanú vec, žalobca sa v konaní domáha proti žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy 10.000,- eur spôsobenej mu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľky PZ SR spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v stanovenej lehote argumentujúc, že nebyť tohto pochybenia, bolo by v trestnom konaní vedenom voči nemu ako obžalovanému na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 1T/73/17 z 17.9.2018 za trestné činy zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a písm. b) Trestného zákona a zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona rozhodnuté v jeho prospech. Žalobca v žalobe dôvodil, že v trestnom konaní bola jeho vina preukázaná len priamym dôkazom - výpoveďou bývalej priateľky Elvíry Tóthovej, ktorej tvrdenia neboli náležite objektivizované inými dôkazmi. Na základe žalobcom podaného podnetu voči nej na Okresnú prokuratúru v Revúcej, postúpeného vyšetrovateľke odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Revúcej pod ČVS: ORP-246/VYS-RA-2017 táto dospelá k záveru, že v danom prípade nie je dôvod na začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči vyššie menovanej a vec podľa § 197 ods. 1 písm. a) Tr. por. uznesením z 4.10.2017 postúpila na prejednanie priestupku Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. Žalobca dôvodil, že v priebehu trestného konania nielenže nebol oboznámený s týmto vyšetrovacím spisom, ale ide o spis, ktorý bol na prejednanie priestupku zaslaný oneskorene, po uplynutí jedného roka, kedy už nebolo možné v priestupkovom konaní pokračovať. Žalobca podal sťažnosť na nesprávny úradný postup vyšetrovateľky príslušného Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Revúca Odbor inšpekčnej služby Stred, Úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, ktorý sťažnosť žalobcu podľa obsahu vyhodnotil ako trestné oznámenie z podozrenia spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Trestné oznámenie následne bolo uznesením vyšetrovateľky ČVS: SKIS-466/OISS-V-2018 zo dňa 10.12.2018 podľa § 197 ods. 1 písm. d) odmietnuté. Na základe žalobcom podanej sťažnosti voči uzneseniu rozhodla Okresná prokuratúra v Revúcej uznesením sp. zn. 1Pn 258/18/6608-4 zo dňa 24.01.2019 tak, že uznesenie vyšetrovateľky odboru inšpekčnej služby zrušila a rozhodla, aby vo veci znovu konala a rozhodla. V súlade s rozhodnutím a pokynom prokurátora Okresnej prokuratúry v Revúcej bolo vydané uznesenie ČVS: SKIS-466/OISS-V-2018 zo dňa 28.02.2019, ktorým bolo trestné oznámenie z podozrenia zo spáchania zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 197 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odovzdané na disciplinárne konanie riaditeľovi Okresného úradu Policajného zboru Revúca, nakoľko skutok vyšetrovateľky vykazoval znaky disciplinárneho previnenia. Spisový materiál bol zaslaný okresnému úradu na prejednanie a rozhodnutie až po odsúdení žalobcu v trestnej veci,

príčom žalobca tvrdí, že týmto postupom mu bola znemožnená účinná obhajoba a mali byť porušené jeho základné práva na spravodlivé súdne konanie, právo na osobnú slobodu, došlo k jeho nespravodlivému potrestaniu a väzneniu, keď namiesto konania ex offo bez zbytočných odkladov a v súlade so zákonom bol spisový materiál, ktorý mal byť podstatným dôkazom o jeho nevine v trestnej veci odoslaný okresnému úradu až s ročným omeškaním. Tento nesprávny postup vyšetrovateľky mal byť dôvodom nezákonnej väzby a výkonu trestu odňatia slobody, čím mu vznikla aj nemajetková ujma. Uviedol, že sa sám ťažko vyrovnáva so samotným uloženým trestom a so značnou mierou zníženia jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, pričom táto situácia zasiahla po psychickej a finančnej stránke aj jeho rodinu, keďže v dôsledku trestného stíhania stratil svoje zamestnanie. Podľa žalobcu je nesporné, že nesprávnym úradným postupom došlo k výraznému zásahu do jeho osobnostných práv, pričom s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov, ktoré žalobcovi vznikli v jeho súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, nie je samotné konštatovanie porušenie jeho práv dostatočným zadosťučinením.

13. Súd prvej inštancie správne skúmal splnenie zákonom stanovených podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorými sú v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci existencia nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a nemajetkovej ujmy. Tieto podľa názoru odvolacieho súdu aj správne vyhodnotil.

14. Podľa § 9 ods. 1 veta prvá a druhá zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

15. Súd prvej inštancie správne poukázal na § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého je možné vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru prokurátorom, ktoré preskúmanie predpokladá § 210 Tr. por. Z uznesenia Okresnej prokuratúry v Revúcej sp. zn. IPn 258/18/6608-4 zo dňa 24.01.2019 vyplynulo, že po preskúmaní sťažnosti oznamovateľa (žalobcu) bolo zistené pochybenie v postupe vyšetrovateľa, preto prokurátor okresnej prokuratúry zrušil uznesenie vyšetrovateľa MV SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, ktorým odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. por. trestnú vec podozrenia pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., z dôvodu nezákonnosti a neopodstatnenosti, zároveň mu uložil, aby vo veci znova konal a rozhodol. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením uvedeným v odôvodnení súdu prvej inštancie, ktorý mal za preukázanú existenciu prvej hmotnoprávnej podmienky priznania nároku na náhradu škody, a to nesprávnosť úradného postupu v dôsledku nesprávneho postupu vyšetrovateľky PZ SR spočívajúcom v jej nečinnosti pri výkone verejnej moci a v zbytočných prietahoch v súvislosti so zaslaním spisového materiálu včas na príslušný okresný úrad, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku, ale aj so závermi o absencii ďalších dvoch zákonných zložiek potrebných pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu.

16. Tvrdenia žalobcu, že nečinnosť vyšetrovateľky PZ, t. j. zaslanie spisového materiálu, ktorý mal byť podstatným dôkazom o jeho nevine príslušnému správne orgánu na prejednanie ako možného priestupku až s ročným omeškaním, mu spôsobilo značnú traumu a neznesiteľné ťažkosti o to viac, že bol väzobne stíhaný ako bývalý príslušník PZ aj odvolací súd považuje za nenáležité. V danom prípade nebolo preukázané, že nebyť nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľky, nedošlo by k právoplatnému odsúdeniu žalobcu za trestné činy, ktorú mu boli kladené v obžalobe za vinu. Možno zhrnúť, že negatívne následky, ktoré žalobca v žalobe vymedzil, boli spôsobené jeho právoplatným odsúdením na základe rozsudku, ktorý nebol zrušený ako nezákonný v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov (z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v dovolacom konaní neúspešný a návrh na obnovu trestného konania podľa § 394 Trestného poriadku zjavne nepodal, poznámka odvolacieho súdu). Pokiaľ žalobca namietal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu príslušníčky PZ nemal príslušný trestný súd možnosť oboznámiť sa s predmetným spisovým materiálom, čo ovplyvnilo konečné závery o jeho vine, prípadne výške trestu, podľa názoru odvolacieho súdu ide o tvrdenia v rovine nepodložených hypotéz, keďže nemožno predpokladať, že by žalobca bol v trestnom konaní oslobodený

spod obžaloby len za predpokladu včasného doručenia spisového materiálu príslušnému okresnému úradu na prejednanie priestupku a prípadného priestupkové potrestania osoby, ktorá bola súčasne osoba poškodená v trestnom konaní, v ktorom bol uznaný vinný a odsúdený na trest odňatia slobody. Inak povedané, nie je možné predpokladať, a napokon ani v tomto civilnom súdnom konaní prijať záver, že žalobcom želaný výsledok priestupkového konania by negoval skutky, ktorých sa mal podľa obžaloby dopustiť, ich právnu kvalifikáciu a výšku uloženého trestu a takýmto spôsobom nezákonne zasahovať do právoplatne skončeného trestného konania.

17. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.), odvolací súd uvádza, že súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 C.s.p.), a to s ohľadom na skutkové zdôvodnenie žaloby. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia (ods. 14) označil dôkazy, ktoré nevykonal, vrátane jasného ozrejmenia dôvodov jeho procesného postupu.

18. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné, nespôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, voje rozhodnutie náležite odôvodnil, keď sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami oboch sporových strán, ktoré prezentovali v rámci svojej argumentácie v spore. Odvolací súd nemá o správnosti jeho záverov pochybnosti, nakoľko sú dostatočne odôvodnené, logické a založené na riadne vykonanom dokazovaní, správnom hodnotení dôkazov a správnom právnom posúdení veci. Odvolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany stotožniť sa s jej právnymi názormi, návrhmi na vykonanie dôkazov alebo hodnotením dôkazov súdom a obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesné úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej z dôvodu procesnej ekonomie nárok na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal (pozri aj uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018).

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu **j e** prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).